

jeg sige, at det Billede, der gives af „Hebron“ som et Sted, hvor det suser i Luften med Ris og Lussinger hele Dagen igennem fra Morgen til Aften, er ganske forkert. Straffe har der været, og det kan godt være, der har været for mange Straffe, men saaledes som det fremstilles fra nogle Sider, har det ikke været. Det viser sig altsaa, at mange af de Piger, som rose Fru Bransholm, som holde af hende og tale vel om hende, komme i Forhør gentagne Gange, ganske simpelt, fordi de foruden at udtale sig om, hvorledes de selv bleve behandlede paa „Hebron“, ogsaa have udtalt sig om og dermed ere blevne Vidner om, hvorledes andre ere blevne behandlede, og derfor, efterhaanden som Undersøgelsen skred frem og gav Anledning dertil, paa ny maatte i Forhør og foreholdes Forklaringer; der ere afgivne af andre, og lignende, hvorimod det er ganske naturligt, at de Piger, der kun have afgivet Forklaring om deres egne Forhold og ikke have nogen Klage at rette, ikke mere komme i Forhør. Forhørets Opgave var jo at skaffe Oplysning om, i hvilket Omfang der paa „Hebron“ var gaaet Misligheder i Svang, og saa var der ingen Grund til, at de Piger, som sige: Vi have ikke noget at klage over, skulde i Forhør igen for at høre igen en Gang, om de ikke i Mellemtiden skulde være komne i Tanker om noget at klage over.

Der næst fremsætter det ærede Medlem den Anke, at Fru Bransholm, Husbønder og Præster have haft Lejlighed til at paavirke Pigerne. Forholdet er jo det, at naar Folk skulle være Vidner i en Sag, og man ikke vil indespærre dem hermetisk, indtil de ere komne af med deres Forklaring, saa kan man ikke forhindre, at de tale med andre Folk, og at andre Folk tale med dem. Men der foreligger ikke noget som helst om, at nogen af Pigerne er bleven paavirket fra nogen af disse Sider. At der har været talt med dem, anser jeg for meget sandsynligt, men jeg tror rigtignok, at den Indvirkning, dettemuligens kunde have haft paa Pigerne Forklaring i Forhørene, fuldt ud, langt mere end fuldt ud, afbalanceres ved den Paavirkning, som er bleven Pigerne til Del ved Samtaler med det ærede Medlem for Aarhus nordre Kreds, ved Samtaler med det ærede Medlems Venner og Udsendinge, ved Forhandlinger paa offentlige Møder, ved Artikler i Aviserne o. s. v. Det har været en ganske anderledes intensiv Paavirkning, selvfølgelig ikke anvendt i den Mening, at dermed Pigerne Forklaringer

skulde blive anderledes, end de ellers vilde blive. Men det har været en Paavirkning, som selvfølgelig i høj Grad har været ledende for en Del af Pigerne Forklaringer, hvad man desværre ogsaa ser, naar man læser, hvorledes det er gaaet til ved det ærede Medlems Tingsvidnesag i Aarhus, hvor de 3 unge Piger, som jeg senere skal tale om, aflagde deres Ed. Men, klager det ærede Medlem, denne Paavirkning fra Fru Bransholm, Husbønder og Præster har Assessor Schrøder ikke en Gang undersøgt. Men Assessor Schrøder har heller ikke undersøgt den Paavirkning, der har fundet Sted fra anden Side, af den simple Grund naturligvis, at det, det kom ham an paa, var at faa Pigerne til at tale ud, at faa dem til uden nogen Paavirkning i Forhørene at tale Sandheden lige ud.

Men saa siger det ærede Medlem, at Fru Bransholm har været til Stede og har rusket den ene Pige i Armen og sagt: Det er ikke sandt, hvad du siger. Med Hensyn hertil har jeg skaffet mig Oplysning, og jeg kan da sige, at dette om, at Fru Bransholm skulde have rusket den ene Pige i Armen i Forhøret, er fuldkommen urigtigt. At Fru Bransholm har været til Stede i to af Forhørene, hvor den ene Pige var, er rigtigt nok, men det er der ikke lagt noget Skjul paa, det behøvede det ærede Medlem ikke at faa at vide af mig, det vil det ærede Medlem have læst i selve Forhørene. Det findes Pag. 112 i Forhørene, under Forhøret den 24. Oktober, der hvor Hedvig Christine Jensen tog sin Tilstaaelse tilbage. Det ses, at der der har været et Forhør, hvori Fru Bransholm og nogle af Pigerne, Valborg Petersen og Hedvig Christine Jensen ere blevne konfronterede. Der har været Uoverensstemmelse mellem deres Forklaringer, og saa er der sket det, som altid sker ved slige Lejligheder, at de uoverensstemmende Vidner have haft Lejlighed til at staa overfor hinanden, for at Dommeren kan forsøge, om der ad den Vej kan komme Overensstemmelse til Stede. Der siger saa Hedvig Christine Jensen, da hendes Forklaring fra det foregaaende Forhør bliver oplæst: „at det er urigtigt, hvad hun der har forklaret; hun fastholder nu, at den Forklaring, hun har afgivet i Aarhus og der beediget, er den rigtige. Hun erklærer, at hun er bleven tvungen af Dommeren og af Fru Bransholm til at afgive den urigtige Forklaring i Retsmødet den 22. ds. Den Tvang, som Dommeren anvendte, bestod i, at han een Gang har rejst sig op og sagt: „Hvor kan du dog lyve saaledes,“ og flere Gange har udtalt: